

Hockey

DE PASSIE VAN FREDERIQUE DERKX

Er is een sociale kloof voelbaar tussen Frederique en de giechelende meiden in de gangen van het Sint Joriscollege in Eindhoven. Ze meet zich natuurlijk deels de nodige houding aan; de topsportwereld is hard. Ze oogt volwassen en lijkt met beide benen op de grond te staan. Leren jasje aan, ruige schoenen. Met de zomercollectie van de Mango houdt ze zich niet zo bezig. Er liggen grotere dingen in het verschiet nu haar hockeycarrière in een stroomversnelling is beland. Vorige zomer nog het EK voor de jeugd en nu misschien de Olympische Spelen in Londen; ze blijft er volledig cool onder.

„Ik denk dat ik mijn plek in het team te danken heb aan mijn prestaties op de laatste play-offs. Toen ging het echt goed en werd ik met mijn team van HC Den Bosch landskampioen. Normaal kom je op je achttiende eerst vier jaar terecht in het traject van Jong Oranje. Maar eind augustus werd ik gebeld door Max Caldas over een plaats in het grote Oranje. De Bondscoach is een Argentijn met een behoorlijk accent. Ik kon hem bijna niet verstaan en daardoor geloofde ik eerst niet wat hij te vertellen had. Ik dacht: ‘dit is een misverstand.’”

Dat was het niet. Caldas had goede redenen om verder te kijken dan de spelers in Jong Oranje. „In 2010 won ik goud op de Olympi-

Frederique Derkx (18) is de definitie van jong hockeytalent. Ze werd landskampioen, won goud in Singapore en is nu het jongste lid van het Olympisch trainingsteam. Deze middelbare scholier leek niet te stoppen. Tot voor kort.

TEKST: BEN JANSSEN
FOTO: FREEKJE GROENEMANS

sche Spelen voor de jeugd in Singapore en een jaar later speelde ik met het nationale team in het jeugd-EK.” Ze begon met hockey in Heeze. „Op mijn veertiende trok prof Janneke Schopman aan mijn mouw omdat ze me in Den Bosch wilde hebben. Daar kreeg ik mijn kans.” Inmiddels is het tijd voor een overstap. Volgend seizoen speelt ze bij Oranje Zwart.

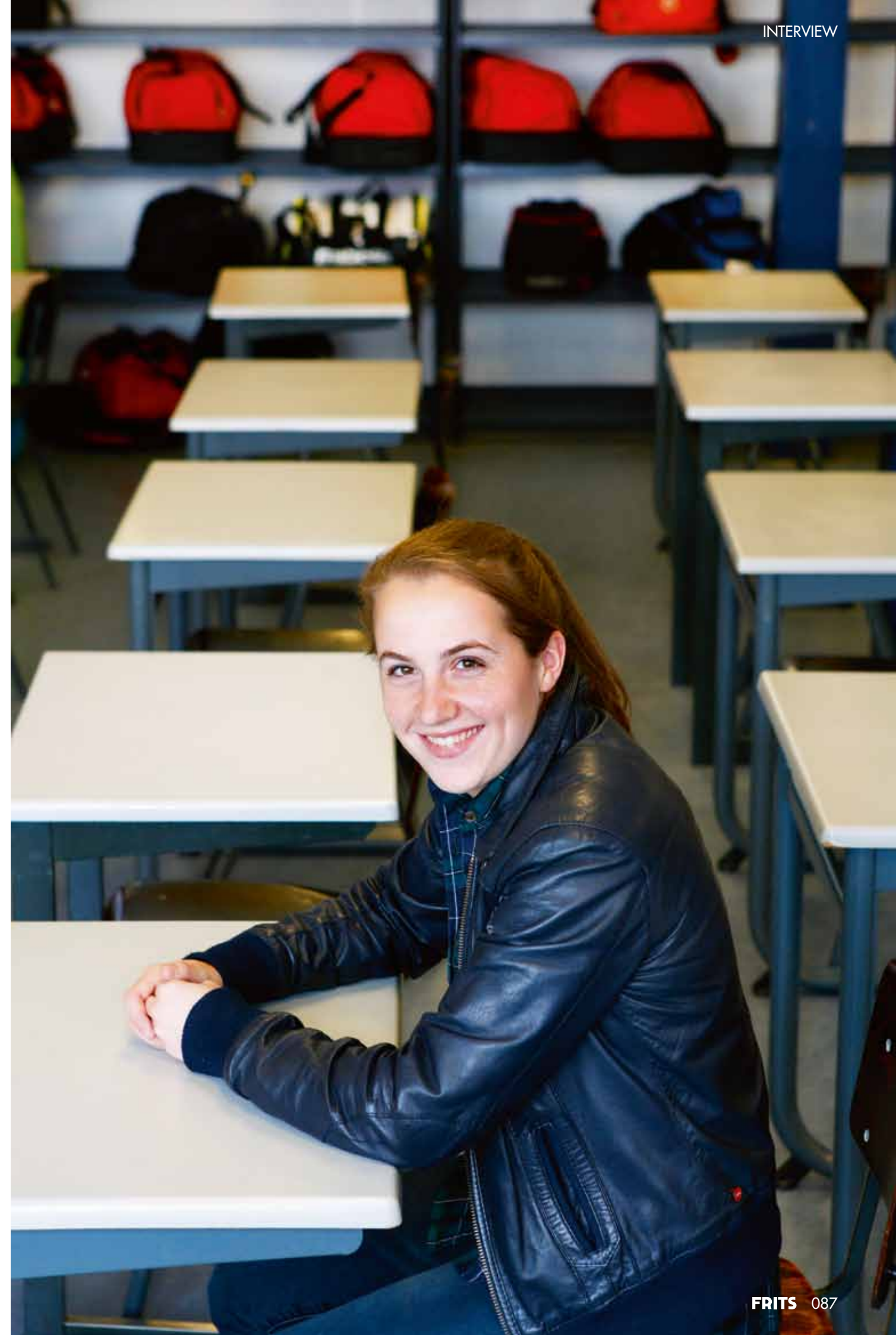
Blessure

Ze is bescheiden. „Zullen we geen foto's in de aula maken? Anders ziet iedereen het.” Door de kalmte waarop ze haar verhaal vertelt, lijkt

ze bovendien verre van in de wolken. „Nee, dat is het niet. Ik ben wel trots en leef ook best voor mijn sport en zo. Maar ik kan me nu nog moeilijk bezighouden met de Spelen.” Dat zit zo. Half oktober kwam er voor de jonge verdedigster abrupt een einde aan al het goede nieuws. Ze kreeg een hernia. „Dat is niks voor een jonge atleet. En voor een hockeyer is het al helemaal rot, want je speelt het spelletje met een gebogen rug.”

„Ik had al langer last van mijn rug. Sinds mijn dertiende. In oktober schoot het door naar mijn billen en benen. De fysio liet na een tijdje weten dat het waarschijnlijk wel meeviel. Maar dezelfde avond stond er een MRI-scan gepland. Na de geruststelling van de arts wilde ik daar eigenlijk niet meer heen. Ik moest. Toen werd de hernia vastgesteld.” Het is een onvoorspelbare blessure. „Kijk: als je je enkelbanden scheurt, ben je vijf tot zes maanden uit de running. Daar kun je je op instellen. Maar ik kan nu zomaar met een verkeerde houding in slaap vallen en de boel verpesten.”

Een ongelukkige blessure met een nog slechtere timing. Noem het topsportattitude of iets anders, ze gaat er schijnbaar stoïcijns mee om. „Ik heb twee dagen gehuild. Daarna ben ik naar de dokter gegaan om een plan op te stellen: ‘zo en zo gaan we het doen’. Ondertussen denk ik zo min mogelijk aan een plekje in Lon-

den. Coach Caldas gaf me het vertrouwen om het herstel aan te gaan. Hij leeft met me mee en zegt dat hij me niet laat vallen. Ik maak nog kans op een plekje in de Spelen. En daar werk ik hard voor. Ik heb nu al zo'n zes maanden fysiotherapie en ik heb er pas vijf dagen de fut niet voor gehad. Wel heb ik een trainingsstage in Alicante moeten missen. Niets aan te doen. Ik wil alleen maar beter worden en ben al blij dat ik nu weer op het veld sta om te trainen."

De kans om de Olympische velden te betreden kwam onverwachts op haar pad. „Daarom kan ik anders met de situatie omgaan dan iemand die al jaren specifiek voor de Spelen aan het trainen is. Of dan iemand die al drie keer is geweigerd. Op deze leeftijd is alles gewoon mooi meegenomen. Ik krijg mijn kansen wel. Of het nu in Londen is, of niet." Maar eerlijk is eerlijk, ze staat nog aan het begin van haar carrière en met een hernia is de toekomst van elke atleet onzeker. „Soms denk ik wel: 'Wat als het binnen nu en drie jaar niet meer gaat met mijn rug?' Of beter gezegd: 'Hoe lang houd ik het vol?' Over drie jaar ben ik pas eenentwint-

tig. Dan zou ik nog een goede tien jaar te gaan moeten hebben. Ik wil uiteindelijk niets liever dan een mooie en lange carrière in hockey."

LOOT

Maar voorlopig is ze leerplichtig en probeert ze ook havo af te maken. „Het is wel moeilijk om mezelf ertoe te zetten. Niet alleen door hockey, het ligt ook aan mezelf. Ik moet er hard voor leren. Zonder LOOT had ik het nooit volgehouden." Topsport Talentschool (LOOT) is een landelijk project waar het Sint Joriscollege al twintig jaar deel van uitmaakt. Het biedt een combinatie tussen topsport en onderwijs. „Schoolactiviteiten worden aan mijn sport-schema aangepast. Ik kan bijvoorbeeld vrij krijgen voor belangrijke trainingen en wedstrijden, zeg, de Olympische Spelen."

Ze vindt het fijn dat ze in een klas zit met andere atleten. „Ze begrijpen goed in welke situatie je zit. Maar mijn vriendinnen zijn toch vooral niet-sporters. Ik vind het relaxed om ook even niet over hockey te praten, maar over de nieuwste bioscoopfilms. Ik heb nu wel erg

weinig tijd voor ze en dat mis ik wel. Ik kan het goed vinden met de meiden in mijn team, maar die zijn vijftientig en met andere dingen bezig. Wanneer ze het in de kleedkamer hebben over kinderen, kan ik toch niet helemaal meepraten." Frederique vindt het niet erg om compromissen te sluiten. „Ik kies er zelf voor. Kijk, sommige mensen kunnen goed leren en worden dokter. Ik wil dit."

Ze vindt zichzelf een realist en haar leraren op Sint Joris zijn het met haar eens. „Sommige voetballers bij mij in de klas weten al zeker dat ze miljonair worden. Dat denken ze in ieder geval. Slechts twee procent van de voetballers wordt er rijk van, succes ermee. Ik wil graag naar een hbo. Want ik moet me toch ook richten op een leuke baan naast hockey. Mijn ouders hebben twee sportzaken en het ondernemerschap lijkt me wel wat."

Maar voorlopig kan ze geen andere passie dan hockey bedenken. „Op zaterdag bijkomen. En dan 's avonds lekker met het hele gezin aan de eettafel. Dat doen we te weinig." 🍷

**'IK GELOOFDE NIET
WAT IK HOORDE,
HET MOEST EEN
MISVERSTAND ZIJN'**

Frederique scoort met een strafbal de 1-0 tegen Ierland tijdens het EK voor de jeugd.

FOTO: FRANK UIJLENBROEK